

Clara: Hoe sta jij tegenover betrokkenheid, Peter?

Peter: Ik houd daar een ander idee op na. Ik ga die betrokkenheid zoveel mogelijk uit de weg. Nu wordt dat deontologie genoemd, maar vroeger waarschijnlijk niet. Persoonlijk contact mag tot op zekere hoogte. Het valt mij op dat theaterrecensenten in Nederland vaak vlak na de voorstelling buitenhollen om noch met collega's, noch met andere theatermensen in aanraking te komen. Dat vind ik een beetje overdreven, omdat dialoog belangrijk is. Maar ik hoed me wel voor belangenvermenging. In die zin zou ik een zetel in de Raad van Advies, mocht die mij aangeboden worden, weigeren. Je kan niet tegelijkertijd rechter en criticus zijn.

Jef: Ontstaat er toch niet een soort van medeplichtigheid? Er kunnen vriendschappen groeien tussen een recensent en bepaalde acteurs. Hoe ga je daarmee om? Is er op dat gebied een verschil tussen generaties? Het zou bijvoorbeeld kunnen dat er onder generatiegenoten gemakkelijker contacten ontstaan, terwijl je als jonge man allicht je hoed afneemt voor een Senne Rouffaer of een Dora Van der Groen.

Peter: Die eerbied ken ik inderdaad. Ik heb Senne al een aantal keren geïnterviewd en ik heb nog altijd moeite om Senne tegen hem te zeggen. En met de jongere generatie sluipt er allicht een zekere medeplichtigheid binnen. Maar ik denk dat die kwestie zich tegenwoordig anders stelt dan voor tien jaar. Mijn generatie theatermakers – mijn leeftijd situeert zich tussen die van De Roovers en Stan in – heeft veel minder dan de generatie van de jaren '80 de behoefte om zich af te zetten tegen de vorige generaties. Er is niet meer zoiets als één bepaalde vijand om tegen te ageren. De heilige huisjes zijn gesloopt. Daarom denk ik dat je nu minder snel een homogeniteit krijgt tussen een generatie theatermakers en een generatie theatercritici. Er zijn zoveel verschillende gezichten, zoveel verschillende mogelijkheden en huizen, dat ik het als recensent al onmogelijk vind om die onder één noemer te plaatsen, laat staan dat wij elkaar zouden vinden onder één bepaalde noemer. Toch moet ik toegeven dat je sympathie nooit helemaal uit de weg kan gaan. Als ik er ook maar een heel klein steentje toe kan bijdragen, bijvoorbeeld vorig jaar als jurylid van Het Theaterfestival, dat groepen als Dood Paard en Het Barre Land wat meer erkenning krijgen, dan ben ik daar inderdaad blij om.

Jef: Peter, je bent opgegroeid bij een vader die 35.000 lp's heeft, 2000 cd's, duizenden boeken, een archief met 10.000 eigen artikels en 20.000 à 30.000 artikels van anderen, 20.000 tijdschriften, enzovoort. Jazz is al wat de klok slaat. En jij bent over theater gaan schrijven! Waarom niet over jazz?

Juul: Ze hebben hem verschillende keren gevraagd als jazzrecensent bij De Standaard, hoor. Maar hij heeft het nooit willen doen.

Peter: Er hebben verschillende factoren gespeeld. Ik heb lang gearzeld voor ik een bepaalde weg ben ingeslagen. Ik heb Germaanse

Jef De Roeck / Rob Stevens

gedaan. Op dat moment was het voor mij nog volstrekt onduidelijk welke weg ik uit moest. Ik zag die opleiding als een basis, om dan iets anders te gaan doen. Ik heb een tijdlang met de idee gespeeld om professioneel met muziek bezig te zijn. Niet noodzakelijk als recensent, maar als organisator, of als producer. Maar ik denk dat ik zo aan die jazz gebonden ben, dat ik mij moeilijk met andere muziekgenres bezig zie. En met jazz kom je professioneel niet ver in Vlaanderen. De mensen die hier van jazz kunnen leven, zijn uiterst dun gezaaid. Bovendien ben ik de vergelijking met mijn vader bewust uit de weg gegaan. Het lag misschien een beetje te veel voor de hand: na de vader ook de zoon. Ik moet toegeven dat ik daar schrik van had.

Theater is eigenlijk vrij abrupt te voorschijn gekomen, want ook toen ik Germaanse studeerde, ging ik maar heel af en toe naar het theater. Dat is pas gekomen toen ik Culturele Studies ben gaan volgen in Leuven. Achteraf bekeken kwam het theater bijna als een geschenk uit de hemel gevallen, omdat ik daar plotseling echt mijn ding in vond. Maar de muziek is nog altijd aanwezig, hoor.

Afgezien van het schrijven over muziek, lag echter ook het schrijven zelf niet voor de

hand. En dan heb je nog het recenseren... Ik ben mij nog altijd bewust van de implicaties daarvan, want ik vind het absoluut geen eenvoudig bestaan. Sociaal zowel als financieel ligt het niet voor de hand. En ik heb dat als kind allemaal gekend. Ook papa combineerde verschillende jobs. We zagen elkaar toen ik klein was eerder 's nachts dan overdag of 's avonds. Dat zijn allemaal dingen die in mijn hoofd gespeeld hebben, en die daar nog altijd zijn. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan, waarschijnlijk.

Jazzgevoel

Jef: Je zegt dat de muziek nog altijd aanwezig is. Hoe is die aanwezig in je theaterkritiek?

Peter: Ik denk dat ik naar het theater toe een bepaalde sensibele heb die met muziek te maken heeft. Wat mij in het theater in elk geval zo aanspreekt, is het live-gebeuren, het unieke van één avond. Dat heb ik heel duidelijk meegekregen vanuit de jazz. Ondanks al die platen en cd's die je op eender welk moment van de dag of de nacht kan beluisteren, blijft jazz in de eerste plaats een podiumgebeuren. Binnen het theater dragen dan ook die voorstellingen mijn voorkeur weg, die niet reproduceerbaar zijn de dag nadien, en waarin je de persoonlijkheid voelt van de mensen die op de scène staan, de aanwezigheid van het publiek, en hoe die met elkaar in dialoog kunnen treden. Ik betrap mijzelf er wel eens op dat een voorstelling mij een echt 'jazzgevoel' kan geven, en dat is dan meteen positief.

Jef: Wat is dat, een 'jazzgevoel'?

Peter: Tja. Ik heb daar de laatste maanden een aantal oplossingen voor aangereikt gezien vanuit het theater. Om te beginnen is er een concept als dat van De Vere: men beslist pas een uur voor de voorstelling welke tekstfragmenten men gaat brengen, en men ziet wel in de loop van de avond hoe die verschillende fragmenten inhoudelijk met elkaar in relatie treden. Dat is een uitgangspunt dat veel met jazz te maken heeft, en dat erg bevrijdend werkt, zowel voor de acteurs als voor het publiek. Toch ben ik niet altijd even blij geweest met De Vere. Een theatertekst springt immers op een andere manier met betekenis om dan een muzikaal thema of een muzikale improvisatie. Door een aantal dingen die ik de voorbije maanden gezien heb – bijvoorbeeld Josse De Pauw met zijn monoloog *Weg*, of de Amerikaanse acteur Roger Guenveur Smith met *A Huey P. Newton Story* – ben ik gaan denken dat dat jazzgevoel voor mij meer zit in de manier waarop je als acteur omspringt met jezelf in relatie tot de tekst. Het is misschien daarom dat ik dat gevoel sneller terugvind in een monoloog dan in groepswork. Ik denk dat de evo-